Прокуратна копила має!

Кіски хусткою накриває, у долонях лице мочить, гей підвалена птаха, боїться.

Зведениця копила несе!

Лісом іде. Трава горить, куди ступає. Дубина валиться, земля її стрясає. Сонце паде.

А на гіллі зазуля кує.

— Ой не куй, зазулько, не куй, не милиси! Йик перейшла-сми на панцкий хліб, то я вже не дівка, не сьмію ті надслухати. Шо ті маю гулити, шо ті буду трудити?

Дала-с мені, душко, віночьок, що ми груди ссе. Аді, йкий файний віночьок! Ліси диву.тси, шо такий віночьок маю!

А буду в село входити, а люди на мене ззиратиси будут. Будут за мнов у пальці свистати, будут спирати та гійкати.

Та й будут питатиси у мене: "Ти де, небого, такий віньочок собі курила, де такі чічки назбирала?"

А я їм буду уповідати: "Була-сми у такого пана, шо такий город має!"

Або буду їм щьире казати: "Пан звйизав мені руки серед ночі та й..."

Або ні: буду від людей утікати.

Вітер шумить, сором до села наносить, зведениці дорогу стелить. Хмари скликає.

На гіллі зазуля кує...

— Таку пишну долю мені вікувала-с, таку делікатну! Грудий тримаєси, плекати 'го маю. На ввес вік!

Буде мні флетівня здибати, буде си питати: "На котрім тото данци така парубія грешна, шо ті затичку дала?"

А я їм буду казати: "Аби-сте си тогди поженили, йик я дівков буду! Шо-сте мні обнинали, шо-сте віна шукали". За тото їм так скажу...

Але не скажу, лиш буду кльисти усіма кльи тьбами. Що з села дівку пустили, шо такі годні.

А йик не буду кльисти, то буду просити: "Не бійтеси, легіники, встиду вам не зроблю, на данец си не важу".

А дівчьитам буду наказувати: "Сокотітси мене, сестрички, бо-сми на перехід добра".

— А-а, а-а-а!

Моя дити-на!

Копил бексає на все горло, бо розпусний, не має дьиді, аби сокирою загрозив, зубами заскреготав.

— А-а, а-а, а!

Гори землі не тримаються, увесь світ гойдається, в колисці колишеться.

— Ку-ку! Ку-ку! Хе!

Моє копилє!

На коліна упаду, буду з дьидем, з ненев вітатиси.

А ненька буде собі сивий волос вимикати, буде радуватиси: "Ото-сми си потіхи діждала, ото раз внучьку маю!"

А я буду розповідати: "Казала-с мені, ненько, абих пана слухала, абих си мештерьила! А я його слухала і вдень і вночьи".

А дьидик ме кричьити: "Абих ті не видів, не ввакайси в хату!"

А я буду йому руким цулувати: "Я, дьидику, тілько винна, шо-сми на симбрилю у місто пішла, шо-сми служила та й вас годувала. А йик сми-си доробила, то мні пан відправив. То я до вас прийшла у гості".

А потому ненька за кіски мене буде тримати, а дьидик буде за ніжки внучьку брати та й ме мні бити, душі надслухати.

А я буду проситиси.

А потому піду собі глібокого плеса шукати.

Та й буде по всему...